

det er overordentlig flittige Mennesker, saa at de har endogsaa stor Arbejdsindtægt, saa det er ikke sikkert, at de ikke er i Stand til at leve, selv om deres Formueindtægt bliver inddraget i nogle Aar. Men jeg gør altsaa opmærksom paa, at for Formuer paa 10 Mill. Kr. og derover kan der være Tilfælde, hvor de vedkommende ikke af deres Formueindtægt er i Stand til at udrede hele den Afgift, der her er Tale om, sammen med de øvrige Skatter paa Formueindtægten.

Nu vil man maaske sige: Ja, men her har vi netop Beviset, her har vi Konfiskationen. Jeg skal dertil føje: Ja, hvis det var det, man havde sagt, da man ude paa Vælgermøderne talte om Formuekonfiskation, tror jeg, det havde været let at tale sig til Rette om de Ting. Hvis man havde sagt: Dette Forslag bliver maaske en Formuekonfiskation for Formuer over 10 Mill. Kr. i Danmark, saa er jeg ikke sikker paa, at det vilde have virket som noget saa forfærdeligt paa de Mennesker, der hørte, at Socialdemokraterne tænkte paa at fremsætte et saadant Forslag. Selv om det ved dette Forslag skulde ske, at der flyttedes nogen Formue fra de Mennesker, hvis Formue er over 10 Mill. Kr., over i Samfundets Eje, saa vilde jeg ikke anse det for at være noget, som kunde betegnes som særlig revolutionært, og navnlig heller ikke som skadeligt.

Lovforslaget er netop af en saadan Art, at det for alle de Formuer, hvor der kan være Tale om, at det kunde volde Vanskeligheder ved Betalingen, er indrettet saaledes, at der overhovedet kun er Tale om Beskatning af Formueindtægten; og skulde de enkelte meget store Formuer her i Danmark komme til at bringe det Offer paa Samfundets Alter — kan jeg godt sige —, at en forholdsvis ringe Del af deres Formue blev overført til Staten, tror jeg, de vilde forstaa, at det var en nødvendig Foranstaltning, og de vilde finde sig deri; der bliver jo dog alligevel en meget betydelig Del tilbage.

Med Hensyn til Lovforslagets almindelige Begrundelse har jeg allerede sagt — og det ved man fra tidligere Debatter om Forslaget —, at det skal anvendes til Afbetaling paa Statens Gæld, og jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om dette. Statens Gæld er jo steget stærkt, og jeg har tilladt mig i de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, at give en Oversigt over Statens Gæld i Øjeblikket, idet jeg har optrykt de enkelte Laan, saaledes at man kan se Tidspunktet for deres Optagelse og deres Størrelse, og tillige har

jeg ladet optrykke Bestemmelserne angaaende Forfaldstiden, saaledes at man kan se, hvilke Pengemidler der skal bruges. Den 31. Marts 1924 androg den egentlige faste Statsgæld 1188 Mill. Kr. Deraf var de 666 Mill. Kr. indenlandsk og de 522 Mill. Kr. udenlandsk Statsgæld. Med Hensyn til disse Beløb skal jeg tilføje, at der er ikke medregnet de 40 Mill. Kr., som Staten har optaget som Laan i Nationalbanken til Indbetaling i Landmandsbanken som Præferentaktiekapital, og der er heller ikke medtaget de sidste 10 Mill. Kr. af de 30 Mill. Kr. Obligationslaan, som blev optaget 1923, og som skulde optages med 10 Mill. Kr. hvert Aar.

Angaaende de indenlandske Statslaan, som vi har, er Forholdet det, at en hel Del af dem vil forfalde i de nærmeste Aar med hele deres Beløb. Det er navnlig de Laan, som blev optaget i Krigsperioden, hvor det var nødvendigt at skaffe Penge. Nu kommer den Periode, da det er nødvendigt at betale tilbage. Den 1. August 1925 forfalder der et Laan paa 60 Mill. Kr. Den 15. November 1926 forfalder et Laan paa 25 Mill. Kr. Den 15. Juni 1928 forfalder der 60 Mill. Kr. Den 15. November 1931 forfalder der 50 Mill. Kr. Den 15. December 1932 60 Mill. Kr. Vi har altsaa disse 5 indenlandske Statslaan, som i Løbet af de kommende Aar forfalder en Gang for alle med deres hele Beløb. Det er klart, at det er en overordentlig vanskelig finansiel Situation at gaa i Møde, hvis ikke man vil komme ind paa at optage nye Laan til Afbetaling af dem, der forfalder, og dette vil jeg anse for at være overordentlig uheldigt for Samfundshusholdningens Udvikling. Saa bliver man nødt til paa en eller anden Maade at skaffe de Midler til Veje, som skal bruges til Afbetaling af disse Laan. Og det er ikke en Sag, som kan skydes ud i det fjerne, for allerede i næste Finansaar, 1925—26, forfalder det første Laan med 60 Mill. Kr. Danmark har ikke i de senere Aar foretaget særlig store Afdrag paa sin Statsgæld. Det er beklageligt, men det har maaske ikke været muligt. Det kan dog kun gaa til en Tid, der maa komme en Tid, hvor man forstaaer Nødvendigheden af at afdrage paa Statsgælden baade af Hensyn til Statens Finanser i sig selv og af Hensyn til hele Landets Økonomi. I de første 9 Aar skal der, indeværende Finansaar medregnet, til Afdrag paa Statens Gæld efter de sædvanlige Amortisationsregler og indbefattet disse 5 Statslaan, som i denne Periode forfalder med hele deres Beløb, anvendes 407 Mill. Kr.